

ДОКУМЕНТОВАНО УТВРЂИВАЊЕ ОБАВЕЗА ВЛАСТИ Р. СРБИЈЕ, ЊЕНО КРШЕЊЕ УСТАВА, ПОВЕЉЕ И РЕЗОЛУЦИЈЕ УН 1244 И ПРЕДЛОГ ЗА РЕШАВАЊЕ ПРОБЛЕМА

ПРЕАМБУЛА УСТАВА

Полазећи од државне традиције српског народа и равноправности свих грађана и етничких заједница у Србији,

полазећи и од тога да је Покрајина Косово и Метохија саставни део територије Србије, да има положај суштинске аутономије у оквиру суверене државе Србије и да из таквог положаја Покрајине Косово и Метохија следе уставне обавезе свих државних органа да заступају и штите државне интересе Србије на Косову и Метохији у свим унутрашњим и спољним политичким односима, грађани Србије доносе

УСТАВ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ.

ЧЛАНОВИ УСТАВА КОЈЕ ВЛАСТ НЕ ПОШТУЈЕ:

ПРВИ ДЕО НАЧЕЛА УСТАВА

Члан 1.

Република Србија је држава српског народа и свих грађана који у њој живе, заснована на владавини права и социјалној правди, начелима грађанске демократије, људским и мањинским правима и слободама и припадности европским принципима и вредностима.

Носиоци суверености

Члан 2.

Сувереност потиче од грађана који је врше референдумом, народном иницијативом и преко својих слободно изабраних представника.

Ниједан државни орган, политичка организација, група или појединац не може присвојити сувереност од грађана, нити успоставити власт мимо слободно изражене воље грађана.

Владавина права

Члан 3.

Владавина права је основна претпоставка Устава и почива на неотуђивим људским правима.

Владавина права се остварује слободним и непосредним изборима, уставним јемствима људских и мањинских права, поделом власти, независном судском влашћу и повиновањем власти Уставу и закону.

Подела власти

Члан 4.

Правни поредак је јединствен.

Уређење власти почива на подели власти на законодавну, извршну и судску.

Однос три гране власти заснива се на равнотежи и међусобној контроли.

Судска власт је независна.

Територија и граница

Члан 8.

Територија Републике Србије је јединствена и недељива.

Граница Републике Србије је неповредива, а мења се по поступку предвиђеном за промену Устава.

Право на слободу и безбедност

Члан 27.

Свако има право на личну слободу и безбедност. Лишење слободе допуштено је само из разлога и у поступку који су предвиђени законом.

Лице које је лишено слободе од стране државног органа одмах се, на језику који разуме, обавештава о разлозима лишења слободе, о оптужби која му се ставља на терет као и о својим правима и има право да без одлагања о свом лишењу слободе обавести лице по свом избору.

Свако ко је лишен слободе има право жалбе суду, који је дужан да хитно одлучи о законитости лишења слободе и да нареди пуштање на слободу ако је лишење слободе било незаконито.

Казну која обухвата лишење слободе може изрећи само суд.

Право на правично суђење

Члан 32.

Свако има право да независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и о оптужбама против њега.

Свакоме се јемчи право на бесплатног преводиоца, ако не говори или не разуме језик који је у службеној употреби у суду и право на бесплатног тумача, ако је слеп, глув или нем.

Јавност се може искључити током читавог поступка који се води пред судом или у делу поступка, само ради заштите интереса националне безбедности, јавног реда и морала у демократском друштву, као и ради заштите интереса малолетника или приватности учесника у поступку, у складу са законом.

Слобода кретања

Члан 39.

Свако има право да се слободно креће и настањује у Републици Србији, да је напусти и да се у њу врати.

Слобода кретања и настањивања и право да се напусти Република Србија могу се

ограничити законом, ако је то неопходно ради вођења кривичног поступка, заштите јавног реда и мира, спречавања ширења заразних болести или одбране Републике Србије.

Улазак странаца у Републику Србију и боравак у њој уређује се законом. Странац може бити протеран само на основу одлуке надлежног органа, у законом предвиђеном поступку и ако му је обезбеђено право жалбе и то само тамо где му не прети прогон због његове расе, пола, вере, националне припадности, држављанства, припадности одређеној друштвеној групи, политичког мишљења или где му не прети озбиљно кршење права зајемчених овим уставом.

.....
Изборно право

Члан 52.

Сваки пунолетан, пословно способан држављанин Републике Србије има право да бира и да буде бирач.

Изборно право је опште и једнако, избори су слободни и непосредни, а гласање је тајно и лично.

Изборно право ужива правну заштиту у складу са законом.

.....
Народна скупштина

Положај Народне скупштине

Члан 98.

Народна скупштина је највише представничко тело и носилац уставотворне и законодавне власти у Републици Србији.

Надлежност

Члан 99.

Народна скупштина:

1.

2. одлучује о промени границе Републике Србије,

....

У оквиру својих изборних права, Народна скупштина:

1. бира Владу, надзире њен рад и одлучује о престанку мандата Владе и министара,

.....

.....
Председник Републике

Положај председника Републике

Члан 111.

Председник Републике изражава државно јединство Републике Србије.

Надлежност

Члан 112.

Председник Републике:

1. представља Републику Србију у земљи и иностранству,

.....

.....
Избор

Члан 114.

.....
Приликом ступања на дужност, председник Републике, пред Народном скупштином полаже заклетву која гласи:

" Заклињем се да ћу све своје снаге посветити очувању суверености и целине

територије Републике Србије, укључујући и Косово и Метохију као њен саставни део, као и остваривању људских и мањинских права и слобода, поштовању и одбрани Устава и закона, очувању мира и благостања свих грађана Републике Србије и да ћу савесно и одговорно испуњавати све своје дужности."

.....
Хијерархија домаћих и међународних општих правних аката
Члан 194.

Правни поредак Републике Србије је јединствен.

Устав је највиши правни акт Републике Србије.

Сви закони и други општи акти донети у Републици Србији морају бити сагласни са Уставом.

Потврђени међународни уговори и општеприхваћена правила међународног права део су правног поретка Републике Србије. Потврђени међународни уговори не смеју бити у супротности са Уставом.

Закони и други општи акти донети у Републици Србији не смеју бити у супротности са потврђеним међународним уговорима и општеприхваћеним правилима међународног права.

.....
Предлог за промену Устава и усвајање промене Устава
Члан 203.

.....
Народна скупштина је дужна да акт о промени Устава стави на републички референдум ради потврђивања, ако се промена Устава односи на преамбулу Устава, начела Устава, људска и мањинска права и слободе, уређење власти, проглашавање ратног и ванредног стања, одступање од људских и мањинских права у ванредном и ратном стању или поступак за промену Устава.

НАРОДНИ ПОСЛАНИЦИ НЕ ПОШТУЈУ НИ

ЗАКОН

О НАРОДНОЈ СКУПШТИНИ

Члан 17.

.....
"Заклињем се да ћу дужност народног посланика обављати предано, поштено, савесно и верно Уставу, бранити људска и мањинска права и грађанске слободе и по најбољем знању и умећу служити грађанима Србије, истини и правди!"

Члан 45.

Народни посланик дужан је да поштује Устав, закон и Пословник.

* * * * *

УСТАВНИ СУД

Примљено у Суду: 13. 01. 2010

Немањина 26
11000 Београд

Предмет: *Оцена уставности и законитости акта Р. Србије за њен пријем у Европску Унију*

ПРЕДЛОГ

да Уставни суд оцени уставност и законитост акта Р. Србије за њен пријем у Европску Унију.

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ

5 Неуставност акта Р. Србије за њен пријем у чланство Европске Уније

„Неуставан је акт за пријем Р. Србије у Европску Унију са досадашњим односом власти држава - чланица Европске Уније и ње саме према Р. Србији и Србском народу, којим власти Европске Уније делују супротно основним европским вредностима (напред показано) и супротно Преамбули и члановима 1, 3, 13 (1. став), 16 (1. став), 18 (1. став), 19, 23 (1. став), 25, 26 (1. став), 27 (1. став), јер се тим актом Р. Србије прихвата такав њихов однос према Р. Србији и Србском народу.

Пошто је сво деловање многих држава – чланица Европске Уније и ње саме супротно Преамбули и начелима Устава Р. Србије, и пошто би у оваквој ситуацији учлањење Р. Србије у Европску Унију аутоматски ставило ван снаге Устав Р. Србије, зато је власт Р. Србије, према 7. ставу Члана 203 Устава Р. Србије обавезна да организује референдум по питању учлањења Р. Србије у Европску Унију са њеним досадашњим и садашњим ставом, односом и понашањем према Р. Србији и Србском народу. Пошто власт Р. Србије то није учинила, већ је својевољно поднела пријаву за чланство Р. Србије у Европској Унији, зато је тај акт противустанован.

Пошто је то власт Р. Србије урадила својевољно, без референдумске одлуке држављана Р. Србије, тиме је она и узурпирала власт од држављана Р. Србије и тако деловала супротно Члану 2 Устава Р. Србије, те је и самим тим њен акт за учлањење Р. Србије у Европску Унију противустанован.“

Полазећи од наведене одредбе Устава, Суд је утврдио да наведено писмо, а ни Меморандум Владе у вези са подношењем захтева Републике Србије за пријем у чланство Европске Уније, који је уз њега приложен, не представљају опште правне акте, у смислу одредаба члана 167. Устава, јер се њима не уређују права и обавезе правних и физичких лица, већ имају карактер политичког акта који одражава европску оријентацију Републике Србије, изражену и кроз начело утврђено у члану 1. Устава Републике Србије. Стога је поднету иницијативу Уставни суд одбацио због ненадлежности да по њој води поступак и одлучује.

Република Србија
УСТАВНИ СУД
Број: IУо-9/2010
25.5-2010. године
Београд

Уставни суд је, на седници одржаној 29. априла 2010. године, донео

ЗАКЉУЧАК

Одбацује се иницијатива за "оцену уставности и законитости акта Републике Србије за пријем у чланство Европске Уније".

Образложење

Уставном суду поднета је иницијатива за "оцену уставности и законитости акта Републике Србије за пријем у чланство Европске Уније."

Уставни суд је у спроведеном претходном поступку утврдио да "акт Републике Србије за пријем у чланство Европске Уније чију уставност и законитост иницијатор оспорава, заправо представља заједничко писмо председника Републике и председника Владе, упућено 19. децембра 2009. године председавајућем Европске Уније, којим се у име Републике Србије подноси захтев за пријем у чланство Европске Уније, уз достављање Меморандума Владе у вези са подношењем овог захтева.

Према одредби члана 167. став 1. тач. 1. и 3. Устава, Уставни суд одлучује о сагласности закона и других општих аката са Уставом, општеприхваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима, као и о сагласности других општих аката са законом.

Полазећи од наведене одредбе Устава, Суд је утврдио да наведено писмо, а ни Меморандум Владе у вези са подношењем захтева Републике Србије за пријем у чланство Европске Уније, који је уз њега приложен, не представљају опште правне акте, у смислу одредаба члана 167. Устава, јер се њима не уређују права и обавезе правних и физичких лица, већ имају карактер политичког акта који одражава европску оријентацију Републике Србије, изражену и кроз начело утврђено у члану 1. Устава Републике Србије. Стога је поднету иницијативу Уставни суд одбацио због ненадлежности да по њој води поступак и одлучује.

На основу изнетог и одредаба члана 36. став 1. тачка 1) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) и члана 82. став 1. тачка 1. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08), Суд је донео Закључак као у изреци.

ПРЕДСЕДНИК
УСТАВНОГ СУДА
др Боса Ненадић, с.р.

4585010.0068.83/1

ЗА ТАЧНОСТ ОТПРАВКА:

**ПРЕДСЕДНИК РЕПУБЛИКЕ ГОСПОДИН ТОМИСЛАВ НИКОЛИЋ,
НАРОДНИ ПОСЛАНИЦИ - НАРОДНА СКУПШТИНА,
ПРЕДСЕДНИК ВЛАДЕ ГОСПОДИН ИВИЦА ДАЧИЋ И ВЛАДА
НЕ ПОШТУЈУ НАВЕДЕНЕ ОДРЕДБЕ УСТАВА, ЗАКОНА,
ПОВЕЉЕ И РЕЗОЛУЦИЈЕ УН 1244**

ПОШТО:

- 1. Прихватају противустанован став да су републике СФРЈ имале право на самоопредељење и право на отцепљење. Тиме прихватају неистину да су Срби и Р. Србија узрочници рата на територији СФРЈ.**
- 2. Не покрећу поступак за добијање ратне одштете народу Србије и Р. Србији за последице неоправдивог 78 даноноћног НАТО бомбардовања 1999. године. Тиме прихватају неосновану оптужбу да су Срби започели рат у СФР Југославији, уместо да поштују истину да је рат започела територијална одбрана Словеније супротно Уставу СФР Југославије.**
- 3. Не захтевају укидање МТКЈ због његових неправедних одлука супротних Повељи УН и међународном праву, а усмерених ка уништавању одбранбеног морала Србског народа и Србије.**
- 4. Прихватају унижавање и укидање суверенитета Р. Србије на Косову и Метохији.**
- 5. Прихватају да Р. Србија не обезбеђује своје државне границе према Албанији и Македонији, што је супротно и Уставу и Резолуцији УН 1244.**
- 6. Прихватају унижавање и укидање суверенитета Р. Србије задржавајући важност војног споразума који је у Вашингтону 7. септембра 2006. године противустановно потписао Борис Тадић у име Владе Р. Србије са државним секретаром САД**

Кондолизом Рајс у име Владе САД. Обе стране су по Споразуму обавезне да поштују суверенитет друге стране.

7. Прихватају укидање слободе, грађанских и изборних права држављана Р. Србије на Косову и Метохији, супротно Уставу.
8. Прихватају постојање шиптарских оружаних снага на Косову и Метохији, супротно Уставу и Резолуцији 1244.
9. Прихватају недемитаризовање Косова и Метохије супротно Резолуцији 1244.
10. Прихватају да државе које имају амбасаду у Београду имају и у Приштини чиме се руши суверенитет Р. Србије супротно Уставу, Повељи УН, Резолуцији 1244 и Споразуму са САД.
11. Не захтевају од УН да обезбеде слободно кретање свих држављана Р. Србије на Косову и Метохији и слободну циркулацију људи и робе између Косова и Метохије и осталих делова Р. Србије, супротно Уставу и Резолуцији 1244.
12. Не захтевају од УН да обезбеде слободан повратак свих лица и породица прогнаних с Косова и Метохије, супротно Резолуцији 1244.
13. Не захтевају од УН да се са Косова и Метохије повуку из снага КФОРА и ЕУЛЕКСа сва војна лица и све војне формације из држава које су бомбардовале Р. Србију, супротно Повељи УН.
14. Прихватили су све ставове, потписе, одлуке које је претходна власт на челу с Борисом Тадићем донела, супротно Уставу и Резолуцији 1244.
15. Прихватају неоснована извињавања Бориса Тадића у својству председника Републике у име Р. Србије и Србског народа.

16. Настављају противуставни поступак увлачења Р. Србије у Европску Унију на основу документа које су Борис Тадић у својству председника Републике и др Мирко Цветковић у својству председника Владе поднели Европској Унији, упркос томе што је Уставни суд утврдио да је то њихово писмо које има карактер политичког акта и које изражава европску оријентацију Р. Србије на основу њеног Устава. Оно није званична пријава Р. Србије за њено учлањење у Европску Унију. Оно је неважеће докле год држављани Р. Србије референдумски не одлуче да Р. Србија треба да постане члан Европске Уније. Далекосежне су последице тог деловања супротног народном опредељењу исказаном кроз Устав.
17. Обезвређују своје заклетве за поштовање Устава и закона.
18. Одбијају да испуњавају уставне и законске обавезе како су обећавали у предизборној кампањи и тиме су изгубили право да иступају чак и у име оних који су их изабрали (а којих је било мање од 30% од укупног броја бирача).
19. Ниподашатавњем Устава и закона Власт омаловажава држављане Р. Србије, одузима им сувереност и успоставља своју владавину мимо слободно изражене њихове воље, супротно Уставу.
20. Носиоци Власти јавно говоре да не могу или да неће да поштују Устав, да Устав треба сам себе да штити и спроводи. Заборављају да су они добили поверење бирача да оживотворују Устав и закон, да је њихова обавеза да дају пример народу у њиховом поштовању и спровођењу, и да су решења о вршењу највиших државних функција такође «само папири» чија се важност и моћ заснивају на Уставу и закону.
21. Ниподашатавњем Устава и закона Власт је изгубила право да води државу и народ.
22. Људи на врховним државним положајима захтевају од свих државних органа, институција и службеника да извршавају њихова наређења иако су она супротна Уставу.

Све напред изложено налаже да се

ПРЕДСЕДНИКУ РЕПУБЛИКЕ

ГОСПОДИНУ ТОМИСЛАВУ НИКОЛИЋУ,

НАРОДНИМ ПОСЛАНИЦИМА – НАРОДНОЈ СКУПШТИНИ,

ПРЕДСЕДНИКУ ВЛАДЕ ГОСПОДИНУ ИВИЦИ ДАЧИЋУ И ВЛАДИ

поднесе

ПРЕДЛОГ

1. да Народна скупштина заузме став о томе ко је почетком деведестих имао у СФРЈ, на основу њеног тада важећег Устава из 1974., право на самоопредељење и право на отцепљење,
2. да Народна скупштина одлучи да се у име Р. Србије тражи на Седници Генералне скупштине УН о Хашком трибуналу у априлу 2013. да се ослободе сви држављани Р. Србије и сви остали Срби који су у заточеништву Хашког трибунала и да се тај Трибунал распусти,
3. да Народна скупштина одлучи да се на тој Седници обавесте УН да Република Србија успоставља свој пуни суверенитет на целој својој територији што значи и на Косову и Метохији ради васпостављања праведног мира и слободе за све њене држављане,
4. да збоге непоштовања Устава, државе Р. Србије и њеног народа, господин Томислав Николић, Влада и садашњи сазив Народне скупштине поднесу безусловне оставке на државне положаје и функције и да Народна скупштина распише опште изборе за недељу, 10. март 2013. године.